

De slaapkamer van Fenna is ingericht als die van een jonge moeder, maar dat is ze niet. | Foto: DHC/Steffie Galetta

Levensechte poppen voorzien in behoefte

‘Het zijn mijn kindjes’

Reborns, zo heten de levensechte poppen van Fenna van Leeuwen. De Haagse maakt de 'baby's voor mensen die zich een beetje alleen voelen'.

Door Hester Heite

Manue ligt in de wieg, Elli op de commode. De slaapkamer van de 16-jarige Fenna van Leeuwen is ingericht als die van een jonge moeder. Dat is ze niet. “Ik heb zeker een kinderwens, voor later. Dan wil ik ook gaan werken in de kraamzorg of als verloskundige,” vertelt de jonge poppenmaakster. Want dat zijn Manue en Elli: levensechte poppen, ook wel reborns genoemd. Manue ziet er zo waarheidsgetrouw uit dat je in de buurt van haar wiegie automatisch gaat fluisteren. En Elli voelt zo echt aan in je armen dat je de neiging krijgt hem te wiegen. Maar huilen doen ze niet. “Toch zijn er mensen die ’s nachts opstaan om een fles te geven,” weet Fenna, die de poppen maakt op bestelling. Niet als speelgoed voor kinderen, daarvoor zijn ze te duur en te kwetsbaar, maar voor volwassenen. “Mijn klanten hebben allemaal een verhaal.” Online bestaat een hele gemeen-

schap van makers en verzamelaars van reborns, veelal vrouwen. Een tiener die de realistische poppen maakt, is echter uitzonderlijk. “Op mijn tiende speelde ik nog met poppen,” vertelt Fenna, “en toen ben ik overgestapt op reborns. Twee jaar later begon ik ze zelf te maken.” Op een plank boven het bureau in de woonkamer van haar ouderlijk huis in nieuwbouwwijk Ypenburg staat een rij babyhoofden. “Ik koop ‘babykits’, een bouw pakket met daarin de lichaamsdelen van vinyl, die zijn ontworpen door een artiest.” Inmiddels durft ze zichzelf ook zo te noemen. “Ik verf het hoofd, de armen en de benen met verschillende technieken om een doorschijnende huid, aderen en marmering te creë-

‘Er zijn mensen die ’s nachts opstaan om een fles te geven’

ren. De haren en wimpers steek ik er stuk voor stuk in met een speciale rootnaald.” De klant kiest de kleur ogen, het soort haar en het gewicht. Op tafel liggen zes complete poppen, allemaal uniek en levensecht. “Ik ben

eraan gewend,” lacht Stan, de 20-jarige broer van Fenna. “Maar iedereen die hier over de vloer komt, vindt het eerst een beetje eng.” Ook hun moeder vroeg zich eerder af: ‘Wat moet ik hiermee?’ Inmiddels ziet Jenneke de poppen die haar dochter maakt meer als schilderijen. “Ik vind het heel stoer en knap.”

Niet goedkoop

De kunstvorm ontstond in de jaren negentig in de Verenigde Staten en wint inmiddels ook in Europa aan populariteit. “Er is heel veel vraag naar reborns,” merkt Fenna, “in Nederland, maar ook uit België en vooral Duitsland.” Als mensen er eentje bij haar bestellen, via Facebook of op een beurs, komen ze op een wachtlijst van zeker een halfjaar. Wat voor Fenna begon als hobby, is nu haar bijbaan. “Er zit heel veel werk in.” Reborns zijn dan ook niet goedkoop. “Artiesten die op mijn niveau zitten, vragen 700 euro voor een pop. Voor mij is 500 euro genoeg. En met mensen die dat niet kunnen betalen, denk ik mee over wat er wel mogelijk is. Zo kan ik een kale baby maken voor ongeveer 300 euro.” Online zijn de reborns nog veel goedkoper te krijgen. “Die zijn namaak,” waarschuwt Fenna. “Bij mij krijg je een certificaat van echtheid.” Haar eigen poppen, Manue en Elli, heeft ze niet zelf gemaakt. “Deze zijn van siliconen, dat voelt nog echter. Ik wil daar ook mee gaan werken, maar het is zo duur. Tweedehands

kosten ze nog 1500 euro, evenveel als mijn scooter.” En net als met haar brommer gaat ze ook met de poppen

ren, bestelde een prematuur. Blijkbaar wilde ze toch nog een aandenken.”

BEDENKINGEN

Commerciële verkopers beweren dat reborns een therapeutische werking hebben. Hulpverleners hebben daar zo hun bedenkingen bij. “Eén op de vier vrouwen maakt een miskraam mee en één op de zes vrouwen heeft vruchtbaarheidsproblemen,” vertelt Miriam van Kreijl van Miskraambegeleiding Nederland. “In Nederlands sterven jaarlijks 1300 baby's rond de geboorte. Dat zijn grote aantallen.” De impact van het verlies is minder makkelijk te meten. “Er is niet zoiets als een 'leedlat'. En mensen in rouw bewegen heen en weer tussen verdriet en herstel. Iets tastbaars, zoals een (echo)foto of een pittenzak met het gewicht van de baby, kan helpen. Maar voor verwerking is meer nodig. Daarbij hoort ook accepteren van de werkelijkheid, hoe verdrietig die ook is.”

Dementie

Mensen in een vergevorderd stadium van dementie hoeven de werkelijkheid niet meer onder ogen te zien, stelt Maarse. “We zien dat zij graag rondlopen met een pop, net zoals kleine kinderen dat doen. Maar dat hoeft zeker niet per se een levensechte te zijn; uit een knuffel halen ze ook steun of troost.”

over straat. “Ik ben trots op wat ik maak. Ik voel me niet de moeder, maar het zijn wel mijn kindjes.”

Kinderwens

Mensen die een reborn kopen, doen dat om uiteenlopende redenen: bijvoorbeeld voor een dementerend familielid, vanwege een onervulde kinderwens of na een miskraam. “Ik heb er een gemaakt voor een oude vrouw die zich een beetje alleen voelt,” vertelt Fenna. “En iemand die 25 jaar geleden een baby is verlo-

“Het kan een obsessie voor iemand worden,” denkt de moeder van Fenna, “maar dat is de verantwoordelijkheid van de naaste omgeving.” Haar gezin heeft zelf ook het nodige meegemaakt. “Fenna kreeg een aantal jaar geleden een hersenvliesontsteking en lag drie weken in het ziekenhuis,” vertelt Jenneke. “Dat was heel spannend.” Nog steeds moet haar dochter geregeld naar het ziekenhuis voor controle. “Dan neem ik een reborn mee,” lacht Fenna. “Dat geeft een veilig gevoel.”